

Олена Шамріна
shamrina_lena@ukr.net
+380638352677

Боги з третього під'їзду

Дійові особи:

Стрибог
Мара
Перун
Велес
Мокоша
Чорнобог

А також - кияни, велесовіри, песик.

Місце дії - Київ.

Сцена 1.

*Простора вітальня квартири Перуна. Висока стеля, вікна, старий дерев'яний паркет та меблі. Затишний безлад з купи речей, що перемежовані статуетками, рогами худоби та іншими дивними штуками. Пахне сушеними травами і чимось солодким. Багато місця для великої компанії, та поки нікого немає.
Аж раптом до ко кімнати вривається Стрибог.*

Стрибог: Вітаю, вітаю всіх у нашій божественній гостині! Сьогодні п'ятниця – і саме час познайомитись

Де б не був
Не літав
Завжди сюди вертався
Вітер вірний мій друг
Шепотів мені

На Дніпра схилах затишних
Мури і капища -
Просто місто див
Тут все давнє і славне
Певно час запитати

Хто його таким створив?

Але коли ти бог
Це не важко, світ прекрасний повен мрій
Хай навіть молодий ти – не страшно
Та не забудь, хто ти такий

Всі щасливі танцюють, співають пісні,
Словом, дійсно прекрасний світ без ... усього оцього зайвого

Час летів,
Промайнув
Та це не так важливо
Вітер вірний мій друг
Він теж собі летить

Місто більше і більше
Знав це тоді ще
Що нам найкраще тут
Вам, я знаю, цікаво
Як в богів зараз справи
І як вони живуть

*Тут кімната наповнюється богами – це початок тусовочки, всі шумлять і
переговорюються між собою, розставляють стільці, подушки, ставлять на стіл
смаколики та розкладають настільну гру.*

Стрибог: Отже для початку – хто ми такі? Хаха, хто такий я? Стрибог – бог вітрів. Мої
обов'язки... я не маю обов'язків! Вітер дує і я дую. Люблю шось десь зав'ятись, люблю..
Про що це я? А – так, ми усі тут боги. Це наша бого-хата.

Перун: Це моя хата!

Стрибог: Це - Перун. Старий буркотун. Всі його люблять і бояться.

Перун: Де моє печиво, хто взяв?

Мара: Наш любимий Перун, дада..

Стрибог: Перун завідує блискавками, громами і копняками. Кажуть, його священне
дерево - дуб... що й не дивно. Так, хто там далі..

Мара: Стрибоже, якщо ти плануєш усім усе отак швидко пояснити – не вийде. Ніхто не
встигне зрозуміти нічого.

Стрибог: Гадаєш? Ну тоді..

В цей час карти гри вже розкладено. Велес стає над столом, як ведучий гри та

робить знак всім замовкнути.

Велес: *(пафосно)* Ніч опускається на місто, сповнене пороків, жадоби, марнославства та одвічного прагнення – десь щось збудувати. Ви, шукачі пригод – чи готові дати відпир злу? Чи вистачить бодай у когось з вас снаги віднайти у собі – божественне безкористя?

Стрибог: Це Велес. Бог достатку, підземелля і худоби. І ще він – голова нашого БогоОСББ, і, можливо – чоловік Мокоші. Чи то Перун її чоловік? Достеменно невідомо.. гм, хай там як..

Мокоша: Хай там як - Велесе, це все не обов'язково було.. Це ж просто «Монополія»

Перун: І до речі, чого це в тебе так багато грошей? Все собі нагріб!

Велес: Не нагріб а відкопав

Стрибог продовжує:

Стрибог: Добре, на чому я зупинився? А, ну звісно – ми Боги. Ви певно розраховували побачити всесильних, гм, сивочолих дідуганів, що їдять блискавки на обід і вершать долі людства, але це не так. Все тому, що в нас.. ну, у нас є одна проблема.

Перун: Одна проблема?

Стрибог: ... ми звісно живем тут доволі давно. Вигідно мати хату в центрі, хай вона і перунова. Бачили деяке лайно, так..

Перун: Одна проблема...

Стрибог: Але все ж – час ішов і .. боги слабшають, якщо у них не вірять. Але тепер все буде інакше. Ви ж мені повірите?

Перун: Одна проблема – знаєш яка? Бо в цьому домі ніхто ні за що не відповідає! Якийсь блін прохідний двір! Хтось з вас взагалі – може порахувати, скільки тут богів у нас, у мене в хаті живе? Десять це записано? Немає нормального пантеону, одні оці от – захожі гості. Чи я не правий? Що ви всі на мене дивитесь?

Велес: Просто твій хід. Всі чекають. Я поки купив собі ТЕЦ.

Мара: Я Лису гору купила... це вже третя.

Мокоша: Перуне, заспокойся, будь ласочка. Теж можеш собі щось купити або хочеш – я тобі так віддам

Перун: *(трохи заспокоюється)* Давай. Так-так.. Чий пакет із лахами та сокирою на балконі ржавіє? А, ніхто не знає. Квас в холодильнику вже спортився.. підписано, що то Ярила. Але минулого разу виявилось, що то Дажбог так підписується. А може й ні... Чому Троян не скидається в ОСББ за трьох? Папери всі пожовані у мене.. Це ти наврочила?

Мара: То Симаргл пожував.

Стрибог: Симаргл – це наш песик-листоноша.

Велес: Любима собаня моя.

Грають далі.

Мара: (на глядачів) Привіт. Я - Мара. Краще б ви мене і далі не помічали. Як і Мокошу. В цьому домі - все завдяки їй. Вона Берегиня і всіх нас береже. Я - не бережу нікого. Що у мене тут є... (дивиться карти з гри) тааак, три лисі гори, два мости і морг. Тобто лікарня. - Загалом у мене все добре)

Перун: (до Чорнобога) Як ти смієш приходити до мого дому, їсти мою їжу..

Чорнобог: Я там біля стіралки в коридорі ще пакет поставив з хробаками. Потім якось заберу.

Перун скаженіє.

Тут заходить Мокоша з пакетами

Велес: Ой, клас, ну що там у нас?

Мокоша: Молоко, хліб. Одна булочка з маком. І цукерки “Червоний мак”. Ще... на під'їзді у нас оце от було.. (*протягує записку*)

Велес: (*читає*) Згідно рішення міського управління... Просимо вас терміново виселитися з будинку за адресою Володимирська 5г, протягом тижня до... 21 червня... Ваш будинок в зв'язку з аварійним станом ... підлягає терміновому зносу.

Сцена 2.

Перун у розпачі сидить у кріслі. Інші боги - хто як. Хтось збирає якісь речі, хтось теж наче переймається.

Перун: Що значить підлягає зносу? Що блін все це значить?..

Стрибог: Ну, нас певно виселяють. Знову. Одного разу таке уже траплялося. Не вдаватимусь в деталі, але..

Велес: Корупційні схеми. Що поробиш.

Перун: Що поробиш?? Це мій дім, взагалі то! Я.. ви забули хто я?!

Стрибог: Ну, в цьому, власне, вся проблема і є.

Мокоша: Послухайте - може це і не погано. В чому проблема забрати речі? Переїхати. Не обов'язково ж кудись далеко навіть - Київ великий..

Перун: Ми не можемо переїхати! Бо це - моя гора.

Велес: Ти що Мокошо, забула? Минулого разу, коли нас вигнали звідси - сталося дещо насправді жахливе!

Мара: Християнство?

Велес: Та ні. Прірва забуття! Що стається з Богом, коли його виселяють? Що стається з містом, коли боги втрачають сили? Люди впадають в забуття, історії стираються, боги можуть вмерти або піти на довге, довге, довге коло переродження..

Мокоша: Велесе, ну давай не будемо нагнітати.

Велес: По-хорошому, Перун-Громовержець мав би протиставити свою божественну силу корупції та можновладдю. Але як же тобі свою силу відновити?

Стрибог: Я пропонував завести блог. Чи, там, сторіночку свою.. Щоб про нас дізналися. Ну, або що..

Велес: Ти у розпачі, Перуне?... ну, не кажи нічого. Просто можеш кивнути.

Перун киває

Велес задоволено записує в книжечку

Велес: Перун був у розпачі. Так і запишемо. І це саме тоді, коли на кону – доля нас, доля будинку, Ну, і не лише.

Просто боже провидіння, що у вас є я. Велес. Ви знаєте, що за день буде якраз за тиждень? 21 червня це літнє Сонцестояння. День нашої сили! Тож час узяти все до рук і об'єднатися.

Перун: Було б кого об'єднувати – он уже, позбирали свої лахи. Боягузи! А все чому? Бо невідомо і так, скільки в нас тут народу в хаті було... Ганьба..

Велес: А усі нам і не потрібні. Вистачить лише п'яťох. П'яťеро бого-героїв, що об'єднуються на день Сонцестояння і проведуть ритуал. Що захистить і нас, і місто.

Мара: Звідки ти усе це знаєш?

Велес: Я в кінці дам список літератури, Маро. – Отже – Я, Мокоша і ти, Перуне, мм...Стрибог. Ну, і Мара теж згодиться. Раз вона ще тут.

Мара: А що я?

Велес: Об'єднаємося божим колом, як в старі-добрі часи. В оточенні наших вірних вірян.

Перун: Ти смієшся? В нас немає вірян!

Велес: Кажі за себе, Перуне. – Заходьте!

Заходять віряни в довгих сорочках. Це Велесовіри.

Велесовіри: (співають) Слава, слава Велесу! Ми прийшли на твій поклик!

Боги приголошнені.

Велесовіри: Слався Велес, хазяїн скота, підземель і худоби. Багатств на землі й під землею. Слався світлиця велесова. Ого, така нічогенька вона. Друзі велесові – теж вам привіт.

Перун піднімає брови, дивиться на Велеса. Той абсолютно собою задоволений.

Велесовіри: Слався книга Велесова, де все записано. Все, як по правді було. Все що Велес натворив. Все про богів і царів, як вони люблять й шанують його. Хай посилає тобі промені всеосайні сьогодні й вовіки віків – птаха небесна свята, Матір Сва.

Мара: Велесе, хто така «Матір Сва», я перепрошую? *(всі дивляться на Велеса з питанням)*

Стрибог: Я взагалі без поняття..

Велес: Ну. Це вільна інтерпретація. До слова прийшлося.

Стрибог: Тут постає багато незручних питань, але, як би там не було – я щиро радий що в тебе вірять, Велесе.

Перун: В тебе і в бухгалтерії теж «вільна інтерпретація» завжди виходить?

Велес: Ти просто заздриш мені, Перуне.

Велеосовіри: *(між собою)* О, це Перун? Перун???

- Слався, слався Перуне! Бог-Громовержець! Неба володар, бог над богами! О Перуне, така величезна
Сила твоя! Перуне Перуне!

Перун надзвичайно самовдоволений.

Велес: Як..як ви.. ну добре, дуже дякую. Ідіть. Ідіть уже – чатуйте наш будинок. Поки ми тут займатимемось підготовкою. Дуже дякую, дуже дякую. Смаколики лишіть, так. На стіл покладіть отам.

Перун: Ідіть. З Богом.

Велесовіри побожно уходять.

Велес: Як ти смієш! Багато ти про себе думаєш!

Перун: Що, Велесе. От і він – смак людської зради, так? До цього завжди доходить, варто з ними сплутатись. Кажете, всі проблеми від зневіри? Та вона - цілком з людьми взаємна.

Мара: Зараз знову буде про Володимира заливати...

Перун: Навіть кращі із людей.. Ви би знали яким був князь Володимир.

Велес: Та яким би не був. Що тепер нам до того. Зовсім інша ситуація.

Перун: Це тобі лише здається так.

Мокоша: Може, трошки заспокоїтись?

Перун: Щось торочиш ще про місто. Та яка мені на бога різниця до міста, якщо люди оці самі його не бережуть. Хай хоч все знесуть, все позабудовують. Аби мене не чіпали і мій будинок.

Велес: Це не тільки твій будинок

Перун: Та ну?

Велес: Бо під ним моя скарбниця. Втім, не ваше діло.

Мокоша: Та як же ви дістали уже! *(всі трохи замовкають, слухають Мокошу)*. Тільки й думаєте про себе. Уууу, золото, ууу квартира, Хто кому головний колись був. Чи такими мають бути боги?

Вона збирається йти. Пауза.

Велес: Мокошо, ти куди?

Мокоша: Вибачте. Піду гуляти.

Перун: Куди?

Мокоша: В місто. Хоч подивлюсь, що там коїться. Як там люди, що поробляють. Як там все росте. Що змінилось. Ви тут якось вже самі..

Йде.

В кімнату зазирає Стрибог, хто зна коли він вийшов.

Стрибог: Народ. Там в підвалі й правда купа золота. Пряма у тій здоровенній щілині.

Перун: Який щілині?

Стрибог: І вона – діра - капець яка велика. Схоже наш будинок і правда аварійний, вже не знаю, як усе тримається купи.

Велес: Це.. бюджет ОСББ. Краще не чіпай. Ми все виправимо. Я ж уже розказав про ритуал.

Стрибог: Це пекельна паща, ладна засмоктати не лише наш бюджет, а і все місто. Якщо й далі так триватиме.

Перун з Велесом презириються.

Велес: Певно я перестарався. Ви вже вибачте.

Сцена 3.

*Балкон. Сумний Стрибог п'є молоко та спостерігає що коїться внизу.
До нього підходить Мара.*

Мара: (дивлячись униз) Ого, уже і частокол поставили.

Стрибог: Парканом дім обнесли. Це не добре..

Мара: Це того, що Мокоша пішла. Без неї взагалі порядку нема... Що за люди там внизу?

Стрибог: Це велеосвіри. І ще якісь активісти. А це – місцеві депутати, певно. Зараз сперечатимуться, хто раніше тут жив, на горі на нашій. Чий це дім.

Мара: Не хочеш вийти їм сказати щось?

Стрибог: Мені все одно не повірять... А ніхто із наших більше і не вийде.

Мара: Багато народу зібралось... А це ще хто, в чорних хламидяхах? То не мої..

Стрибог: Я не розбираюсь, Маро. Якесь батюшкі.

Мара: Батюшкі.. Не те що в нас – безотцовщина суцільна.

Стрибог: Та і так проблем вистачає, щоб ще розбиратись хто з богів кому батя.. Аййй, все. Навіщо я взагалі в це встравав?

Наївно було думати, що хтось повірить у нас, як я їм усе розкажу. Ніхто не згадає наше божество коло. Я і сам себе не пригадаю. Ну, якими ми були – сильними, величними - ще тоді. Та і знаєш – може я і не хочу.

Мені подобається бути молодим, насправді. Подобається нічого не знати, не відповідати ні за що. Не вірити. Віра обтяжує. Будь ласка, не вірте у мене. Як можна вірити у вітер?

Він просто дме. Я теж так хочу, теж буду таким.

Мара: Я у тебе вірю, Стрибоже. Але дми, куди хочеш.

Стрибог: Нікуди не хочу. Мені добре тут, удома.

Мара: Я не відчуваю себе вдома добре. Як, втім, і скрізь. Взагалі без різниці, що буде з Перуновою хатою... Я йому казала ще тоді – подарунки смертних нетривкі.

Бачиш, там внизу - дві могили? Оно, трохи за кущами. Насправді, там багато хто похований: Мстислав, Ростислав, Ярополк, Володимир, Ярослав.. Ізяслав теж. Всі вони – князі і княжичі. Чи були ми знайомі бодай із кимось? Я не можу пригадати, Стрибоже.

Але хочеться вірити, що... певно я когось із них любила. Виходить, не така я вже і погана, так? Мені добре бувати на тій могилі. Добре, що вони поховані так недалеко.

Стрибог: У старому Києві все недалеко.

Мара: Для вітру – звісно.

Стрибог: Дякую, що віриш в мене, Маро.

Мара: То навзаєм.

На балкон виходять Перун і Велес.

Велес: Будете молоко?

Перун: Де ж Мокоша запропала?.. В нас лишилося всього чотири дні. *(Велес наливає йому молоко)*

Велес: Вона повернеться.

Перун: Так чи інакше, ми все зробимо. Врятуємо себе, врятуємо і хату, і все місто. І...

Мара: .. що це батюшкі в хламидах роблять?

Велес: Обмочили нам паркан!

Перун: Зараз я їм як гримну! Щас отримають перунового копняка. - Симаргл, за мною!

Виходить, іде розбиратися.

Сцена 4

Ранній ранок, що фарбує все довкола ледь рожевим. Мокоша вертається додому. Кладає смаколики на столик у порожній вітальні. Починає варити каву.

Мокоша: Розкажу вам історію. Тільки тихенько, щоб не розбудити усіх.

Колись давно ми жили, ославлені людьми. Ми були серед людей. В домі, в роботі, Виростали разом із землі і в землю йшли разом. Навіть коли Володимир з Перуном посварилися, коли нас вигнали і .. я не можу згадати, як воно було, от чесно. І якою була я?

Довге коло переродження - справді довге. Спершу трошки втрачаючи себе, поневіряючись, зневірюючись, потім - ще трохи зневірюючись... отак все потроху і втрачаєш.

Але люди – пам'ятали мене. Варто було вийти кудись далі нашого під'їзду. Кожна квітка серед міста, кожне дерево – наче промовляє мені щось, наче росте на мою честь. Всі руки, що мимоволі простягаються до неба, всі хто дивиться у небо, всі жінки – кожна хто робить отак і хто ні. Кожна була привітною до мене дорогою. Місто відкривалося мені. Все тут живе нами.

Кава трохи пахне карамеллю. Її мені порадила придбати мила дівчина у місті. Ми поговорили про собак і про погоду на вихідні. І про бруківку. І про проблеми незаконних забудов. Це нікуди не годиться.

Розкажу вам іще що мене вразило. Величезне капище з металу. Диво жінка в обладунку. Не можу повірити, що це я..

Чи була я колись такою?.. Хах, взагалі залізо із землі береться, ви не знали?
Словом, я згадала себе.
І тоді ще подумала, чи хочу вертатися – бо я ж тепер ну, крута, сильна..
Але, знаєте, народ..
Святкувати з вами п'ятниці було страшенно весело і мило. Я вас всіх люблю.

Всі потроху виходять до вітальні. Сонні, розбуджені запахом кави.

Перун: Мокоша, повернулась!..

Мокоша: Там смаколики на столі, розкладіть, будь ласочка.

Мара: Ти наша Берегиня

Мокоша: В другому пакеті – там перепічка

Велес: Традиційні цінності.

П'ють каву

Перун: Ну, це вже щось.

Велес: Ага... я вже думав, що доведеться п'ятим на ритуал брати песика Симаргла..

Мокоша: Бачите, все налагодиться. Ви би знали що там понаробили! Вал, куди Перун любив бити блискавкою – тепер далеко не найвищий... Але дещо не міняється. Ті печери що колись Велес з Симарглом рили, там все ще повно кістяків..

Мара: Ура

Мокоша: І є та бухточка, на Трухановому. Пам'ятаєте? Де Велес на мої іменини хмари вкрав. А потім Перун в воду насцяв. Памятаєш?

Перуне, ти памятаєш?

Перун: Я..пригадую.

Стрибог: Після того вже купатися не можна. Це усім відомо.

Велес: Я пригадую, як я на змія перекидався

Перун: Я пригадую, як це бісило. А ще мене бісили - хорвати, в'ятичі.. і іноді ще древляни..

Стрибог: Я пригадую, що у мене було багато голубів

Перун: Хаха, ну вже вибачай що так тоді із ними вийшло...

Мара: Я пригадую... пригадую що.. Ви всі мене ненавиділи? Бо боялися.

Велес: Хах, Марочко, ну що ти – кстаті, до слова

(відводить Перуна в сторону)

Щодо ритуалу все не так просто. Гадаю, без жертв не обійдеться.

Перун: Ооо, нарешті нормальні жертвоприношення!

Велес: Саме так.

Перун: Ти серйозно?

Велес: Врятувати наш дім – шляхетна задача. Нам потрібна божественна самопожертва.

Мокоша: Про що ви там говорите?

Перун: До чого ти ведеш?

Велес: Принесемо бога в жертву – аби решта вернула собі сили. Аби закрити пекельну

пашу. І дім не знесли. І загалом...

Перун: Справедливо. А кого?

Мокоша: Ні. Велесе, ти вже вибач. Але такого робити ми не будемо.

Перун: Мару.

Мара: Що? Серйозно, хочете мене убити?

Велес: Та ніні, що ти! Як можна бога убити, скажеш теж мені таке.. Хух, аж дрижаки взяли. Просто хтось повернеться на довге коло переродження. Стане знов маленьким. Щоб інші, так би мовити зросли над собою. Класно ж бути малим, правда, Стрибоже?

Стрибог: Слухайте, мені це складно все якось... І щось взагалі не радує.

Мара: То може Перун в жертву себе принесе, задля всіх?

Перун: Що? Чого б це?

Велес: Це прекрасна, до речі, ідея, Маро! Не хвилюйся, ми за хатою наглянемо.

Мара: Чи ти не такий уже й святий у нас? А знаєш, я, до слова, пригадала, хто святим був. Володимир твій любимий. Завдяки своїм новим друзям

Перун: Ах ти.. бісове поріддя! Зла химеро. Кожної зими тебе спалити намагались, але я таки спав!

Маро-Маро, не йди в мій дім почваро!

Мара трохи ошелешена

Перун: Диви що пригадав, ну як тобі

Мара: Чорна річка, чорний ліс

Там місток - Калинів міст

На місточку буду я -

Це, Перуне, смерть твоя

Світло тьмяніє, стає холодно, останнє що ми бачимо – спалах блискавки в перуновій руці.

Сцена 5

Темна вітальня. За відкритим вікном – літня гроза. Але злива вже вщухає.

Посеред кімнати - Мара. Її одяг і волосся геть мокрі.

З'являється Чорнобог.

Чорнобог: Здрастуй, любя Маро.

Мара: Ох, тебе ще бракувало.. Чого явився?

Стрибог: *(хто зна, звідки він тут)* Чорнобог - бог темряви, ночі. І всього такого. Уособлення зла та темних лих.

Чорнобог: Бачу ти засмучена. Але сили повертаються.

Стрибог: Одні джерела кажуть, що Чорнобог – це Марин батько. Але інші стверджують – що насправді чоловік. А може..

Маро: Стрибоже, дякую тобі. Але от зараз - ти не робиш все краще..

Чорнобог: Схоже, решта теж пригадала хто ти. Лишився лиш останній крок

Мара: Серйозно, мене аж верне від твоїх настанов.

Чорнобог: Проведемо ритуал на свою користь. Принесемо в жертву Перуна, доки він не зробив цього з тобою.

Мара: Він не може мене здолати.

Чорнобог: Але інші йому радо допоможуть. Ну, ти і сама уже згадала чому..

Мара: Це не правда. Ми... друзі?

Чорнобог: Ахаха, ну так, ну так... Знаєш, може Перун і правда не годиться. За ним не будуть жалкувати.. Може Стрибога? Він милий. Чи Мокошу. Обирай

Мара: Краще тобі щезнути.

Чорнобог: ... а коли ритуал вдасться, на місці знесеного будинку збудуємо Чорновержу. Чорнотауер ввіткнем. Чи може.. Храм чорнобожого партіархату?

Ой, облиш ламатись. Ти ж насправді не любиш ні цю хату, ні богів.. нікого.

Ну, згадала? - Що там? (*визирає в вікно*) А, Ізяслав із родичами. Гарні набожні люди були. Та скільки тих церков не будували, ні молились – все одно ти їх знайшла. Ще і так поруч поховала..

Ну, я полетів. Хробаків забрав, до речі.

Сцена 6

Пісня Мари

Попіл і земля
Що ховають тут
Все що знаю я
Все що я люблю

Дивне відлуння у грудях бринить
Ніби крізь товщу води
Київ мій спить й заснули під ним
Всі ті, хто приходив сюди

Думав на марно, що все це твоє -
Пагорби ріки і кручі
Передчував що це скоро мине
Дещо втім є неминуче

Скільки їх було в ті дивні віки. Всіх мені не пригадати. Ти, мій коханий, гадав що долею обраний теж тут хотів князувати. Багато до тебе і стільки ж після – гадали навіки їхнім є місто.

Та озирнись. Кинь оком на простір цей – знаєш скільки під містом таких вже закопано.

Мокоша: Сонце іде за обрій. Колесо робить оберт. Свідчить про день і ніч та, що вбиває й родить.

Місто моє одвічне в каштани й бузок завітчане. Свідчить, так буде доки, доста землі і попелу.

Мара:

Легко гадаєш, усіх переміг
Купив, полюбив, решту зрадив би
Знаєш цей розпач, так хочу йому
В своїх обіймах зарадити

Як холоне біль
Як вщухає лють
Попіл і земля
Все, що я люблю

Мара: Мокошо, я.. нізащо не дам тебе скривдити. Хай хоч подумати посміють..

Мокоша: І я тебе захищу. Тримай – в тебе ж волосся геть мокре.

Мокоша одягає Марі на голову рушник, витираючи волосся.

Сцена 6.5

*Ранкові сутінки, вітальня. Перун, трохи розгублений і заспаний.
Пробує увімкнути світло*

Перун: А, ну так. Лампочки ж у нас тоді погоріли...
Прикидує, чи міняти лампочку

Перун: Ладно, то потім.
Отже, сьогодні 21 червня. Сонцестояння, так так..

До кімнати заходить Мокоша. Забирає з балкону великий пакет.

Мокоша: Доброго раночку.

Перун: Оу, Мокошо, як ти? Та ну, лиши той пакет...

Мокоша: Я згадала. Це обладунок.

Перун: Ахах, мій обладунок?

Мокоша: Мій. Ну і залежався... Та нічого, приведу до ладу.

Перун: А сокира...

Мокоша: Гм, сокира точно не моя. Тримай.

Перун: хах, ну.. Побачимось ввечері?

Мокоша: Стривай. Перуне.. Знаєш, Володимири приходять і йдуть, але твій дім.. Добре що ми взялися за нього боротись

Перун: Ну, він не тільки мій, але, хоча.. Ну, тоді до вечора!

Перун маше їй на прощання сокирою. Спохоплюється, маше іншою рукою.

Сцена 7

Свято-фестиваль на Старокиївській горі.

Багато народу, можливо, ви – теж одні із гостей тут?

Боги, як і місцина вбрані святково і божественно.

Мокоша: Свято Сонцестояння. Святий святковий день.

Перун: Ми зібрали боже коло.

Велес: Ми зібрали боже коло.

Стрибог: Можливо, ніч ніколи не настане.

Мара: Ніч настане, але буде найкоротшою.

Перун: Аби ви свідчили наші сили, аби зупинити безлад й беззаконня.

Велес: Я зібрав тут своїх вірних вірян.

Мокоша: Я зібрала - всіх киян і всіх, хто любить наше древнє місто.

Мара: Я покликала тих хто давно тут спочив. Вони між вами, але краще не озирайтесь.

Перун: А я – привів декого з КМДА. Гадаю, це не зайве.

Стрибог: А я, слухайте, щось взагалі це пропустив.. ну, що треба було когось кликати. Вже вибачте.

Перун: Що ж, почнемо

Мара: Почнемо

Мокоша: Добре, до справи

Боги починають проводити ритуал.

Тут з'являється Чорнобог

Чорнобог: Ой йой – то ви вже вибрали хто буде жертвою?

Мокоша: Ніяких жертв сьогодні.

Всі трохи наче нітяться..

Чорнобог: Так і лишитесь безсилями, великими дітьми, ясно.

Мара: Ми вже якось дамо собі раду

Чорнобог: Які ж ви жалюгідні. Добре, доведеться робити все самому.

Перун: Якщо ти прийшов кинути виклик – то я тебе залюбки спопелю, падло!

Починають битися.

Чорнобог: Що ж так слабо? Забув, як ми славно махались, до того як ти зніхався зі своїм тим.. Воло...

Мара: *(десь в стороні, до Стрибога)* Як же вони уже дістали, от чесно, більше ніколи не хочу чути про того Володимира.

Стрибог: Маро, ми живем на Володимирській..

Мара: Як удасться ритуал, проведемо деволодимиризацію, ейбогу..

Тим часом Чорнобог майже долає Перуна

Чорнобог: Твоя хата стане моєю, Перуне!

Мара: Знаєш, не ображайся але.. Так так, я до тебе, Чорнобоже. Насправді не відомо, чи ти коли-небудь існував. Можливо ти – лише плід християнських народних вірувань. А зовсім не прадавній бог.

Вибач...

Стрибог: Де це ти взяла?

Мара: В Велесовому списку літератури..

Чорнобог трохи розгублюється, Перун врешті перемагає.

Перун: Але бились ми славно. *(дивиться на Мокошу з надією)*

Мокоша: Давайте правда без жертв?

Щоб захистити нас, щоб наш дім і далі стояв, щоб закрити пекельний розлам і врятувати Київ.

Я прикликаю на захист силу Батьківщини Матері! Дякую, що збудували її в мою честь

Перун: Я прикликаю силу всіх київських хмарочосів. Адже вони просто створені для моїх блискавок!

Велес: Я прикликаю силу київського метро. Тим паче, туди, закопано стільки грошей.

Мара: А я – прикликаю силу всіх мостів. Вони – в мою честь. Добре, що їх так побільшало.

Стрибог: А я... прикликаю силу Вітряних гір!

Велес: Це взагалі де? Ну ладно..

Боже коло починає працювати дедалі потужніше.

Чорнобог: Хоч ви мене і не кликали ніколи на свої п'ятниці, але... *(доєднується)*

Прибігає Симаргл. З'являються і інші боги – їх багато, всіх і не перерахувати.

Перун: Клас. Я думав, вам байдуже.. думав, ви всі розлетілись..

Боже коло спрацьовує. Ритуал вдається.

Сцена 8

Вітальня.

Стрибог сам один.

Стрибог: Словом, ритуал удався. Ми об'єдналися і закрили розлам. І наш дім стоїть де стояв, і загалом тепер у Києві незаконних забудов поменшало. Чудово, правда? Ну, але для мене інше головне.. Сили ми собі врешті повернули.

Але.. божа можуть – божа відповідальність. Я тепер літаю, я..гм – ганяю хвилі на Дніпрі, тріпочу прапорами. Поки наразі це все.. Але я щиро готовий до більшого! У народа ж роботи куди серйозніші.

Це нормально. Але я просто якось певно уже відвик..

До кімнати заходить Велес

Велес: Не повіриш, що ми з Симарглом нарили на Деміївці.. А ти що тут, сам... нічого ж не готово! П'ятниця ж, божий день!

Кімната наповнюється богами, вони шумлять, накривають стіл, розкладають настолочку і починають гулянку.

Мара: Хух, щось я ні жива ні мертва. А де Мокоша?

Мокоша: (з-за сцени) Десять хвилин, зніму обладунок.

Мара: Я допоможу!

Заходить Перун.

Перун: Так, часу мало. На один вечір буквально вирвався. Що тут в нашій хаті?

Боги перешіптуються:

- О, Перун прилетів!

- Де він був?

- Ти що, не можна ж говорити!

Перун: Добро, що у мене за карти на цей раз? Гм, це якась нова пригода

Починають іти титри, на них – список літератури.

Кінець.

Київ, 2024-2025 рік

П'ЄСА СТВОРЕНА В РАМКАХ 5 ЛАБОРАТОРІЇ НСТДУ